

LETO XV

ŠTEVILKA 7

STRAŽA, 29. JULIJA 1977

uniles

novoles

GLASILO DELOVNEGA KOLEKTIVA LESNEGA KOMBINATA „NOVOLES“ STRAŽA PRI NOVEM MESTU

Titova življenjska pot

Kdo ne pozna našega maršala? Mirno lahko trdimo, da ni Jugoslovana, ki ne bi poznal tov. Tita. Tudi o njegovem življenju in delu vemo marsikaj. Prav gotovo poznamo vsi njegove briljantne uspehe pri vodenju naših partizanskih enot. Verjetno pa nam je iz spomina ušla marsikatera pomembna podrobnost iz njegovega življenja. Zato smo se odločili, da v nekaj nadaljevanjih objavimo njegov življenjepis, ki je bil kot povzetek knjige „Narodni heroji Jugoslavije“ objavljen v reviji „Vzgoja in izobraževanje“.

UREDNIŠTVO

Josip Broz, revolucionar, ki že šest desetletij in pol (od leta 1910) aktivno sodeluje v jugoslovanskem revolucionarnem delavskem gibanju, je prešel vsa obdobja tega gibanja — od njegovega nastanka v novo ustvarjeni jugoslovanski državi po prvi svetovni vojni do danes. Kot eden izmed najbolj odločnih borcev za enotnost in nove odnose v Komunistični partiji Jugoslavije je prišel na njeno čelo in jo usposobil za avantgardno vlogo v revolucionarnem in protifašističnem boju, ki se je — pod njegovim generalnim vodstvom v zapletenih in hudih razmerah druge svetovne vojne — končal z zmago narodnoosvobodilne vojne in socialistične revolucije. Broz je navdihovalec in glavni usmerjevalec graditve socializma; s tem da odkriva številne nove oblike in metode, ki ustrezajo zgodovinskim in drugim specifičnim pogojem jugoslovanske večnacionalne skupnosti, se hkrati bojuje za ohranitev njene neodvisnosti in za utrditev mednarodnega položaja. Je predsednik ZKJ in predsednik Socialistične federativne republike Jugoslavije, maršal Jugoslavije in trikratni heroj narodov Jugoslavije.

Tito se je rodil 7. maja 1892 kot sedmi od petnajstih otrok revnega kmeta Franja Broza in gospodinje Marije. Spricho dejstva, da je v nekaterih, pozneje nastalih Titovih in drugih dokumentih datum njegovega rojstnega dneva zapisan različno, vse od 5. marca pa do 25. maja, in da so neposredno pred in med NOB posamezni njegovi soborci začeli 25. maj praznovati kot njegov rojstni dan (na ta dan je bil leta 1944 tudi izveden desant na Drvar), se je po osvoboditvi začel praznovati 25. maj kot Titov rojstni dan in dan mladosti.

Po končani osnovni šoli v Kumrovcu in dveh razredih meščanske šole se je leta 1907 odšel učiti za natakarja v Sisak, vendar si je kmalu izbral drugo obrt — ključavničarsko. Obiskoval je tudi vajensko šolo.

Kot ključavničar se je najprej zaposlil jeseni leta 1910 v Zagrebu. Tamkaj se je vpisal v Zvezo kovinarjev, s tem pa je hkrati postal, v svojem 18. letu, tudi član Socialnodemokratske stranke Hrvatske. Udeleževal se je političnih demonstracij, ki jih je Socialnodemokratska stranka Hrvatske organizirala proti promadžarski politiki tedanjega hrvaškega bana, ter delavskih stavk in drugih oblik revolucionarnega boja. Odslej se je pričelo tudi zanj življenje delavca, ki je zdaj zaposlen, zdaj pa brez dela. Da bi dobil delo, je moral obiti mnoge kraje. Iz Zagreba je odšel v Ljubljano,

nato v Trst, zatem ponovno v Zagreb, julija 1911 pa se je zaposlil v Kamniku. Maja leta 1912 je odpotoval s skupino de-

sto, kjer se je zaposlil v tovarni avtomobilov. V teh mestih se je povezoval s sindikalno organiziranimi delavci in z organizacijami socialistične mladine. Jeseni leta 1913 je odšel na odsluženje kadrovskega roka v dunajskem arzenalu, na lastno zahtevo pa je bil premeščen v Zagreb, kjer je končal podoficirsko šolo in postal vodnik. Veliko se je ukvarjal s športom in kot izvrsten sabljač je osvojil maja leta 1914 v Budimpešti drugo mesto na tekmovanju za prvenstvo avstroogrske vojske.

Ob pričetku prve svetovne vojne je Broz služil kadrovske rok v Zagrebu. Ko so avgusta leta 1914 njegovo enoto prestavili na srbsko fronto, je bil vodnik Broz zaradi protivojne propagande jeseni leta 1914 aretiran in krajši čas zaprt v petrovaradinski trdnjavi.

Januarja leta 1915 so njegovo enoto prestavili na rusko fronto, v Galicijo, nato v Karpate, kjer je bil 12. aprila 1915 hudo ranjen in zajet. V bolnišnici v Svižazsku se je zdravil dobro leto dni. Po okrevanju so ga odpeljali v mesto Alatur, v tabo-

pa na železnici v Kungurju onstran Urala. Tukaj je navezal stike z ruskimi revolucionarji. Kot starešino vojnih ujetnikov so Broza, ker je branil njihove interese pred nezakonitimi ravnanji organov carske oblasti, v začetku marca leta 1917 zaprli in prebičali. Ko je dospela vest o zmagi februarске revolucije, so ga iz zapora rešili delavci. Maja leta 1917 je bil ponovno zaprt. Po dveh tednih zapora so ga poslali v Jergač pri Permu, kjer je delal pri popravilu železniške proge. Da bi se izognil novi aretaciji zaradi zvez z boljševiki, je pobegnil in konec junija leta 1917 pripotoval v Petrograd (Leningrad) z namenom, da bi se zaposlil. Tam se je udeležil julijskih demonstracij, zato so ga, potem ko se mu ni posrečil beg prek Finske v domovino, za tri tedne zaprli v petropavlovsko trdnjavo. Kot vojnega ujetnika so ga vnovič poslali nazaj v taborišče Kungur na Uralu. Na poti je pobegnil z vlaka in se napotil v Sibirijo. Blizu Omska je od oboroženih delavcev zvedel za zmago oktobrske revolucije.

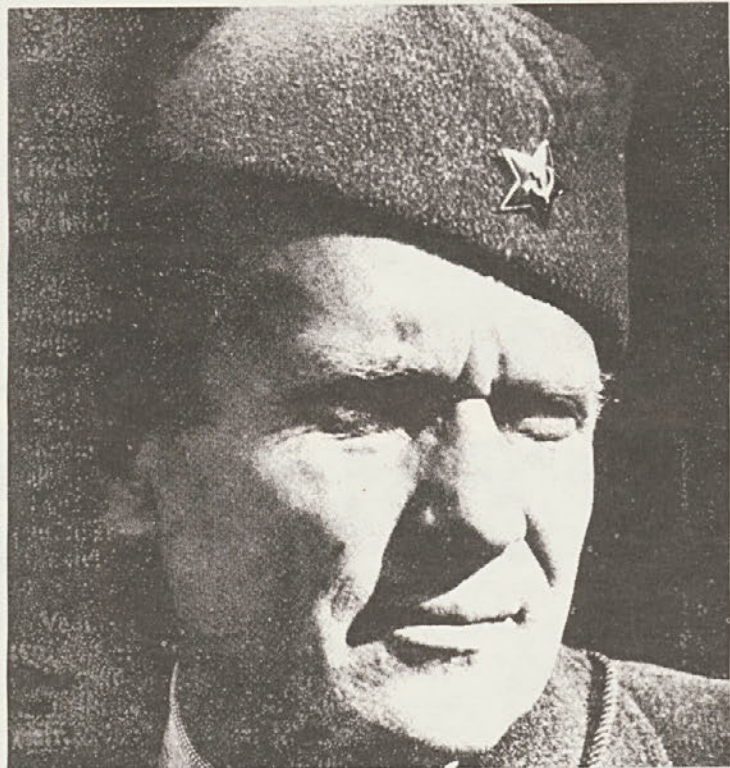
Vstopil je v internacionalni odred rdeče garde, ki so ga sestavljali ujetniki internacionalisti.

Po nenadnem uporu češko-slovaških enot in drugih kontra-revolucionarnih sil proti sovjetski oblasti (maja leta 1918) in razbitju enot rdeče garde v Omsku se je Broz po nasvetu tovarišev umaknil v okolico Omska. Najprej je delal kot strojnik pri mlatilnici v vasi Mihajlovka, nato pa v mlinu v neki kirgiški vasi. Ko je politično deloval med kmeti, je občasno odhajal v Omsk, da bi navezal stike z delavci, od katerih je dobival ilegalno literaturo.

Po razbitju Kolčakovih čet se je Broz vrnil v Omsk. V začetku leta 1920 je postal član Komunistične partije v jugoslovanski sekciji pri omskem oblastnem komiteju RKP (boljševikov). Od tod je bil leta 1920 s skupino jugoslovanskih ujetnikov repatriiran v Jugoslavijo, kamor je odpotoval v oktobru 1920.

Po vrnitvi v domovino se je Broz nastanil v Zagrebu, kjer je takoj nadaljeval delo v Zvezi kovinarjev in organizacijah KPJ. Sodeloval je v predvolilni aktivnosti, ki jo je partija organizirala ob volitvah v ustavodajno

(Nadaljevanje prihodnjič)

Tito v narodnoosvobodilnem boju, leta 1942

lavcev na Češko, v Jince-Čenkov. Zatem je delal v Plznu v tovarni Škoda. Po kratkem času je odpotoval v Nemčijo in se zaposlil najprej v Muenchnu v tovarni kovinske industrije, nato pa v tovarni Benz v Mannheimu. Proti koncu leta 1912 je došel v Dunajsko Novo me-

rišče za vojne ujetnike. Ker se s skupino jugoslovanskih ujetnikov ni hotel vključiti v srbski prostovoljski korpus, so ga premestili v taborišče Ardatov. Za tem je delal v raznih krajih Rusije: najprej kot strojnik v mlinu pri nekem kmetu v vasi Kalasijevu v bližini Ardatova, nato

Na obisku

Ljubljana, 7. julija — V Kliničnem centru smo se zbrali uredniki glasil, ki jih izdajajo OZD. Nismo se zbrali na zdravniškem pregledu, pač pa z namenom, da si na povabilo Zveze sindikatov Slovenije ogledamo Klinični center, izmenjamo izkušnje in se sestanemo s tov. Francem Šetincem.

V avli Kliničnega centra (KC) nas je v imenu KC pozdravil direktor tov. Zdravko Krvin. Po krajšem razgovoru smo se razdelili v štiri skupine in šli na obhod oziroma ogled. V pritličju imajo praktično vse, kar človek potrebuje. Tu so: pošta, banka, frizer, cvetličarna, bombonjera in verjetno še kaj. Kdo bi si vse zapomnil v tako bežnem ogledu. Z gotovostjo si upam trditi, da trgovine z zdravjem tu nimajo. Pa pustimo šalo na stran. Name je KC napravil izreden vtis. Na kratko bi lahko rekel: moderno, prostorno, čisto!

Poleg naštetega smo si ogledali: kuhinjo, sprejemni oddelek, predavalnice itd. in se do dobra nahodili, pa kljub temu nismo videli niti desetine celotne površine KC. V eni uri in pol, kolikor je trajal naš ogled, smo kljub temu dobili tudi tisti, ki smo bili prvič v KC, vtis, da poteka vse delo po nekem programu in pravilih.

Na razgovoru, ki smo ga imeli nato s predstavniki samoupravnih organov KC smo izvedeli tudi to, da je v KC kljub uradni otvoritvi 1975 deloval oddelek za plastično kirurgijo že od 1970.

KC je grajen tako, da je ob morebitnih montažah novih aparatov in naprav to možno izvesti brez večjih težav, saj so pri idejni zasnovi posameznih oddelkov sodelovali strokovnjaki, ki sedaj te prostore tudi uporabljajo.

V KC je zaposlenih kar 6200 ljudi, ki so organizirani v 32 TOZD in DSSS. Imajo 4.500 postelj za bolnike. Seveda so v te številke vštete vse TOZD, vključno z dislociranimi objekti v Polju, Postojni in drugod.

Klinični center opravlja štiri glavne funkcije:

rešuje vso težjo zdravstveno problematiko v slovenskem prostoru,

služi kot učna baza medicinske fakultete,

opravlja obširno raziskovalno delo,

opravlja splošno bolnišnično funkcijo

Zanimiv je tudi podatek, da se na dan zvrsti v ambulantah tudi preko 5.000 ljudi. Klinični center (nova zgradba v Ljubljani) so gradili celih deset let in velja z današnjo opremo 66 sta-

rih milijard dinarjev. Površina znaša celih 80.000 m².

V KC so tudi politično organizirani, saj so poleg v druge organizacije vključeni delavci tudi v ZK. Okoli 500 članov ZK, od katerih je 86 % zdravnikov, predstavlja dobro osnovo za delo tudi na tem področju. Sekretar IK CK ZKS Franc Šetinc nam je nato v skoraj triurnem sproščenem razgovoru

Tov. Franc Šetinc je govoril o vlogi glasil v OZD. (Foto: V. Kastelic)

med drugim govoril tudi o pomenu glasil v OZD ter poudaril, da predstavljajo glasila DO zaenkrat še vse premalo izkoriščen potencial informiranja.

Dejal je, da bomo morali tu storiti veliko več in da bomo morali permanentno skrbeti za to, da bodo glasila OZD res postala resnično orožje v rokah delavcev.

Poudaril je, da je predkon-gresni čas čas za konkretno akcijo in da se mora to odraziti tudi v glasilih OZD. Med drugim je dejal, da so glasila na splošno premalo povezana s KS in okoljem, v katerem delujejo.

Tov. Šetinc se je dotaknil tudi vprašanja poslovne tajnosti in dejal, da se ta pojem vse pre-pogosto obravnava kot nekakšna skrivnost.

Če bi ob zaključku strnil svoje vtise, bi lahko zapisal, da je bilo srečanje izredno zanimivo in poučno. Takih srečanj bi se tudi v bodoče, če bo le možno, udeležil z velikim zadovoljstvom.

V. KASTELIC

Del udeležencev sestanka (Foto: V. Kastelic)

DRUŽBENA SAMOZAŠČITA — FUNKCIJA SOCIALISTIČNE SAMOUPRAVNE DRUŽBE

Družbena samozaščita

Pogosto se v teoriji obrambe in zaščite srečujemo z dvema sorodnima pojmovoma: z družbeno samozaščito in civilno zaščito.

V čem je njihova vsebinska razlika?

Ko govorimo o družbeni samozaščiti, mislimo na celotno izgradnjo in razvoj sistema zaščite in varnosti vseh delovnih ljudi in državljanov, na njihove osebne pravice in svobodo in na zaščito vseh oblik združevanja. Osnovno vprašanje je varnost in zaščita socialistične samoupravne družbe pred vsemi zunanji in notranji sovražniki in pred vsemi družbeno škodljivimi dejavnostmi v miru in v vojni.

Družbena samozaščita kot funkcija socialistične samoupravne družbe se lahko pokaže najbolj neposredno in popolno prav v okviru krajevne skupnosti kot osnovne samoupravne enote in v organizaciji združenega dela kot osnovni obliki povezovanja in združevanja delavcev in celotnega delavskega razreda, kot sistem stalne, organizirane in izjemno pomembne družbene dejavnosti.

Varnost in zaščita naše družbe ob učinkovitem delovanju

specializiranih služb — organov javne in državne varnosti in drugih institucij v sistemu družbene samozaščite, kot so delavska kontrola, služba družbenega knjigovodstva, javna tožilstva, sodišča itd. — bo toliko bolj učinkovita, kolikor bodo njeni nosilci neposredni proizvajalci. Pri tem obsegajo izgradnja in razvijanje sistema družbene samozaščite in varnosti v krajevni skupnosti in v organizaciji združenega dela kakor tudi obrambe priprave v celoti zelo široko

bazo in se nanašajo na vse vrste dejavnosti in na vse subjekte v okviru teh dveh osnovnih cilic naše družbe.

Polna zaščita in učinkovitost vseh delovnih ljudi in materialnih vrednosti družbe je objektivno v največji meri v zvezi s stopnjo razvitosti, čutom odgovornosti in samodisciplino vsakega delovnega človeka in državljana za čuvanje državnih in poslovnih tajnosti, tajnosti ljudske obrambe, za zaščito družbene imovine pred vsemi oblikami zlorabe, prisvojitve ter podobno. V prvi vrsti se po-udarja povečana zahteva za zaščito življenja in osebne varnosti delovnih ljudi in državljanov. Takšni pozitivni procesi so na primer intenziven razvoj prometa, vse večje naraščanje prebivalstva, pospešena mehanizacija, zelo intenziven gospodarski razvoj države itd.

Glede na takšno koncepcijo družbene samozaščite in varnosti se logično vsiljuje sklep, da gre za takšno samoupravno

(Nadaljevanje na 5. strani)

Lesariada '77

Športne igre delavcev lesne industrije in gozdarstva Slovenije so za nami. Sedemnajstega in osemnajstega junija so v športnem parku Kodeljevo v Ljubljani merili svoje moči v športnih disciplinah delavci lesne industrije in gozdarstva.

To množično srečanje, ki je bilo že osmo po vrsti, je letos sovpadlo z zgodovinskimi jubileji ZK in proslavami 85-letnice tov. Tita.

V letošnjem letu je bilo v okviru tradicionalne lesariade

Tudi člani naše delovne organizacije so se udeležili letošnjih tekmovanj. Pohvaliti je potrebno našo žensko ekipo, ki je v kegljanju zasedla 1. mesto.

V skupni razvrstitvi je Novoles zasedel dvanajsto mesto (od

Ob otvoritvi je govoril tudi Janko Goleš, predsednik sindikata delavcev lesne industrije in gozdarstva. (Foto: V. Kastelic)

tudi tekmovanje gozdarskih delavcev — sekačev.

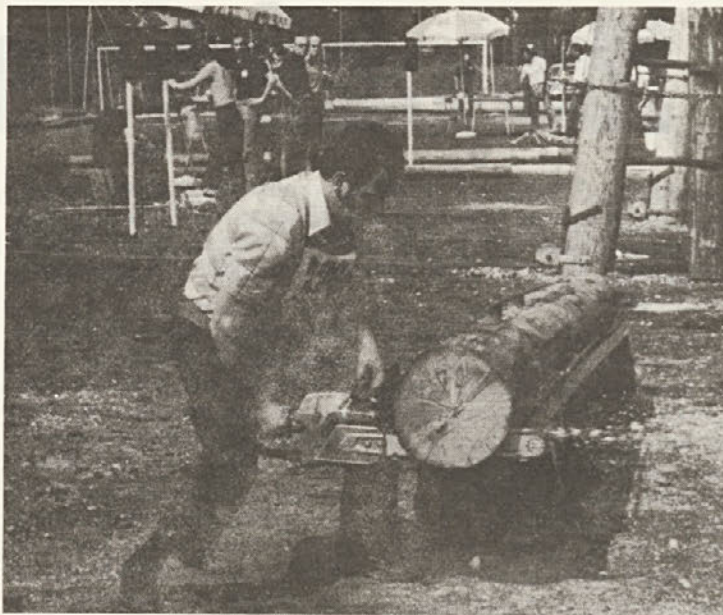
Da je bilo samo tekmovanje dobro organizirano in odlično izpeljano, dokazuje tudi to, da častno razsodišče ni imelo nobenega dela. Zasluga za to gre predvsem vsem nastopajočim, vodjem ekip in organizatorjem, ki so z vzornim vedenjem in organizacijo poskrbeli za nemoten potek tekmovanja.

53 udeležencev). Sicer pa so se predstavniki Novolesa uvrstili tako:

MALI NOGOMET — osemnajsto mesto (od 40 ekip)
ODBOJKA MOŠKI — petnajsto mesto (od 21 ekip)
ODBOJKA ŽENSKE — tretje mesto (od 15 ekip)
KEGLJANJE MOŠKI — petnajsto mesto (od 43 ekip)
KEGLJANJE ŽENSKE — prvo

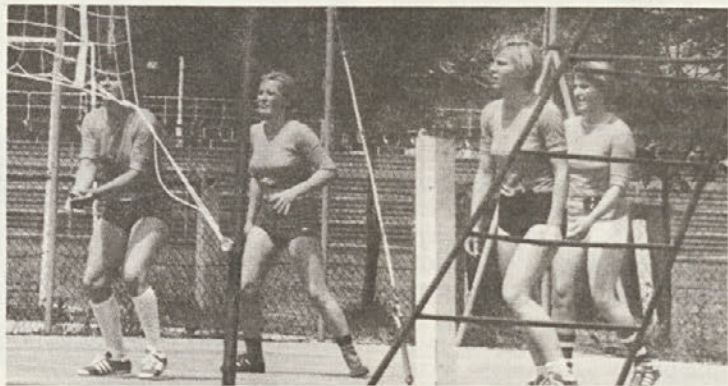
Med odmorom. (Foto: V. Kastelic)

Med tekmovanjem z motorko. (Foto: V. Kastelic)

mesto (od 24 ekip)
BALINANJE — deveto mesto (od 23 ekip)
STRELJANJE MOŠKI — trinajsto mesto (od 40 ekip)
STRELJANJE MOŠKI — trinajsto mesto (od 40 ekip)
ŠAH MOŠKI — dvaindvajseto mesto (od 24 ekip)
ŠAH ŽENSKE — osmo mesto

Ob zaključku lahko ugotovimo, da ima udeležba na takem športnem tekmovanju kot je LESARIADA poleg športnega tekmovanja za doseg čimboljših rezultatov tudi drug pomen: predvsem navezovanje prijateljskih stikov in spoznavanje med udeleženci in ne nazadnje izme-

Žoga bo vsak čas preko mreže. (Foto: V. Kastelic)

(od 9 ekip)
NAMIZNI TENIS MOŠKI — šestindvajseto mesto (od 27 ekip)
NAMIZNI TENIS ŽENSKE — dvanajsto mesto (od 15 ekip)

njava izkušenj v medsebojnih pogovorih z delavci iz ostalih delovnih organizacij lesne industrije.

V. KASTELIC

Milena Zoretič z odličjem, ki so ga osvojile kegljačice (Foto: V. Kastelic)

(Nadaljevanje s 3. strani)

funkcijo in obvezo, ki ima za predpostavko svoje učinkovitost ne samo visoko razvito politično in nasploh družbeno zavest delovnih ljudi in državljanov, temveč tudi njihovo aktivno angažiranje in sposobnost delovanja kot faktorja zaščite in varnosti. Brez učinkovitega, dobro organiziranega in stalno delujočega sistema družbene samozaščite v krajevnih skupnostih in organizacijah združenega dela bi postala tudi učinkovitost obrambnih priprav v le-teh lahko vprašljiva.

Civilna zaščita, kot sestavni del ljudske obrambe, je oblika organiziranja, pripravljanja in sodelovanja državljanov, delovnih ljudi, organizacij združenega dela, družbenopolitičnih skupnosti in drugih organov, organizacij in skupnosti pri zaščiti in reševanju prebivalstva in materialnih dobrin pred vojaškim delovanjem, posledicami elementarnih neizgledov in drugih nesreč širšega obsega.

Civilna zaščita v Jugoslaviji je sestavni del splošne ljudske obrambe in predstavlja enega bistvenih dejavnikov pripravljenosti in sposobnosti družbe kot celote, kakor tudi njenih delov, da se uspešno uprejo morebitnemu napadu. Civilna zaščita znatno povečuje odpornost obrambe, ki je na ta način lahko kos raznim vrstam sodobnega vojaškega delovanja.

Civilna zaščita se organizira v duhu koncepcije splošne ljud-

ske obrambe in doktrinarnih načel civilne zaščite v SFRJ, pripravlja se pravočasno, tj. v miru, izvaja pa v obdobju neposredne vojne nevarnosti in drugih nevarnosti, kakor tudi v času njihovega trajanja.

Civilna zaščita se sestoji:

— iz samozaščite kot najbolj množične oblike pripravljanja in izvajanja zaščite ter reševanja na delovnem mestu in kraju bivanja;

— iz predpisanih ukrepov civilne zaščite, ki se vnaprej pripravljajo, da bi se izognili ali zmanjšali učinke vojaškega delovanja;

— iz enot civilne zaščite, ki so lahko splošne in specializirane, formirajo se pa v samozaščiti, v organizacijah združenega dela, krajevnih skupnostih in občinah;

— iz vodilnih organov — štabov civilne zaščite, ki se formirajo kot operativno — strokovna telesa za pripravo in vodstvo civilne zaščite.

Na začasno zasedenem ozemlju bi delovala civilna zaščita zaradi prisotnosti sovražnika v težkih in zapletenih razmerah. Njeno delo je tudi v teh razmerah pomembno za zaščito in reševanje ljudi ter materialnih dobrin in njihovo angažiranje v oboroženi borbi in drugih oblikah aktivnosti proti napadalcu. Samozaščita državljanov predstavlja obliko organiziranja, v kateri se lahko civilna zaščita najbolj uspešno izpelje na začasno zasedenem ozemlju.

IVAN HORVAT

Nov gasilski dom

Gasilsko društvo Vavta vas si že dolgo želi prepotreben nov gasilski dom. Sedaj so pred začetkom gradnje. Dom bo služil gasilcem, civilni zaščiti, SLO, krajevni skupnosti in drugim. Lokacijska dokumentacija je izdelana, projekti so v izdelavi, investicija pa znaša 3.000.000,00 din.

Zdi se mi potrebno, da sedaj, ko se je začela akcija za gradnjo novega gasilskega doma, nanimam nekaj podrobnosti o tem. Po eni strani je to spodbudna svedčina društvenega in družbenega življenja, po drugi strani pa ta zagnanost govori o pojmovanju gasilstva v novih odnosih samoupravnih interesne skupnosti požarnega varstva.

Ideja o novem gasilskem domu je stara že več let. Rodila se je v kriznem obdobju društva ob vprašanju, ali je gasilsko društvo le skupek prostovoljcev, ki hočejo ohraniti tradicijo prednikov in se pojavljajo le ob požarih in na veselicah, ali pa društvo pomeni kaj več.

Premagal je zdrav razum, prekinili so z zaprtim načinom dela, pomladili članstvo in se samoupravno vključili preko delegatov v družbenopolitično življenje straške krajevnne skupnosti in novomeške občinske skupščine. Ob tem smo ugotovili, da mora društvo iti v korak s sedanjim časom.

Tako smo začeli. Sicer nam ni ostalo nič drugega. Za naše delovanje nismo imeli pravega prostora. Seje smo imeli pri predsedniku doma ali kje drugje. Po odločitvi konference društva 1973 smo iskali primerno lokacijo na desnem bregu Krke.

Kljub že izdelanim lokacijam do projektov in same gradnje ni prišlo. V zadnjem letu smo predlog „Dominvesta“ skupaj s predstavnikoma DPO KS Straža pretehtali možnost lokacije na levem bregu Krke, to je v Straži, ob cesti Straža — Soteska. Na skupni seji družbenopolitičnih organizacij in društva smo se odločili za ta predlog in naročili lokacijsko dokumentacijo.

Medtem so začeli izdelovati tudi projekt za novo pošto, vendar projekt ne bi dobil odobrenja gradbenega oddelka Sob Novo mesto, če ne bo imel tudi zaklonišča ali stal v neposredni bližini zaklonišča.

Tako je bil na pobudo KS Straža skupni sestanek pri gradbenem inšpektorju, ki so se ga udeležili vsi, ki se jih tiče gradnja pošte in gasilskega doma. Zaključek tega sestanka je bil

razveseljiv. Zapisnik, ki določa participacijo za zaklonišče so podpisali vsi prizadeti. Dokončni dogovor gasilcev krajevnne skupnosti Straža na „Dominvestu“ o funkciji, velikosti in obliki novogradnje je bil prav tako uspešen. Tako je gradbeni odbor, ki ga vodi tov. Štefan Jaklič, lahko poročal upravnemu odboru društva tole:

Lokacijska dokumentacija za nov gasilski dom je naročena in je v izdelavi. Lokacija se nahaja na starem GAP, nasproti sedanje pošte. Nova stavba bo zaključena celota, vendar združena z novo pošto. Dom bo visokopritlična stavba velikosti 14 x 24 m. V spodnji etaži bodo garaže, delavnice in zaklonišča, v zgornji pa prostori krajevnne skupnosti, krajevnega urada, gasilcev, civilne zaščite, SLO in sejna dvorana. Predvideno je tudi stanovanje za hišnika.

Nekaj mesecev po tej informaciji, ki smo jo bili veseli vsi, smo prejeli lokacijsko dokumentacijo, ki ji manjka samo lastniška izjava oziroma dokazila. Prav pri tem pa so se pojavile težave. Stavba bo zgrajena na dveh parcelah: en del je na Novolesovem zemljišču, del pa na zemljišču Kregarjevih iz Straže. Žal je na Novolesovem zemljišču stari GAP, ker stanujejo tudi delavci. Vsi se zavedamo stanovaljskih problemov v Straži, vendar upamo, da bodo ta problem ob naklonjenosti Novolesa in vseh krajanov Straže kmalu rešili. Vsi smo namreč dolžni, da uredimo vprašanje teh stanovalcev, DPO Straža, gasilcev in ne nazadnje tudi Novolesa.

V letošnjem jubilejnem letu ZK, tov. Tita in 70-letnice obstoja društva bi radi gasilci gasilskega društva Vavta vas dali svoj prispevek razvoju kraja s tem, da smo pobudniki in organizatorji akcije za gradnjo doma, ki ga potrebujemo vsi, ne samo gasilci. Že do sedaj nismo bili osamljeni, sedaj pa vemo, da bo na naši strani vsak krajan, ki ga bomo prosili pomoči. Tako bo na 300 starih milijonov ocenjena investicija narejena z veliko manjšo vsoto, vendar bo prav zato vredna veliko več.

TAJNIK GD VAVTA VAS:
ZUPANČIČ STANE

Julka, hvala ti

Iz TOZD TPI in žage Soteska je 1. 7. 1977 odšla v pokoj naša vzorna in vestna delavka JULIJANA MIRTIC, rojena 1. 2. 1922.

Julijana si je del zasluženega pokoja prislužila že med NOV, ker je sodelovala s partizani. Po vojni je svoje delo nadaljevala v različnih delovnih organizacijah in s tem prispevala za boljši jutri. V naši TOZD se je zaposlila 21. 5. 1966. Delala je na več delovnih mestih. Delo je opravljala vestno in natančno in je bila zelo priljubljena med delavci.

Julijani Mirtič se zahvaljujemo za njen trud v delovni organizaciji in ji želimo še mnogo zdravih in srečnih let v zasluženem pokoji. Pa tudi nas se naj kdaj spomni.

KOLEKTIV TOZD TPI IN
ŽAGA SOTESKA

Veliko ročnega prekladanja je odpadlo.

No, ta transport res ni najbolj sodoben.

Stroj je star, dela pa le še.

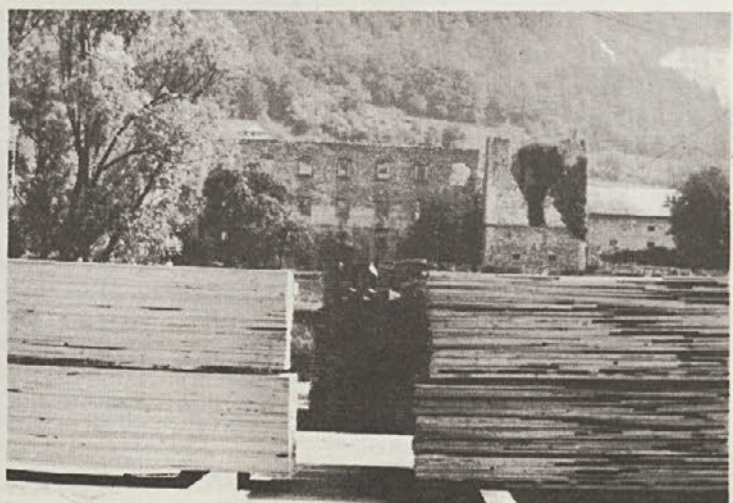
Deski je potrebno dati obliko.

Tudi dolžina je važna.

Niti žamanja ne zavržemo.

Na skladišču lesa.

TOZD TPI

Danes smo se preselili v TOZD TPI. Današnja žaga v Soteski, prav tista, ki je veliko pripomogla pri obnovi razrušene domovine po drugi svetovni vojni, seveda še deluje. Res je, da se ne more kosati žago v Straži. Lahko bi rekli, da ji leta malo nagajajo. Tovarna plastificirane iverice v katere sklopu je tudi omenjena žaga, zaposluje 22 žena in 66 moških. Kljub tako malemu številu zaposlenih pa ustvarjajo zelo lep dohodek, kar se jim pozna tudi pri osebnem dohodku. (Tekst in fotografije: V. Kastelic)

Sedaj pa v PVC folijo.

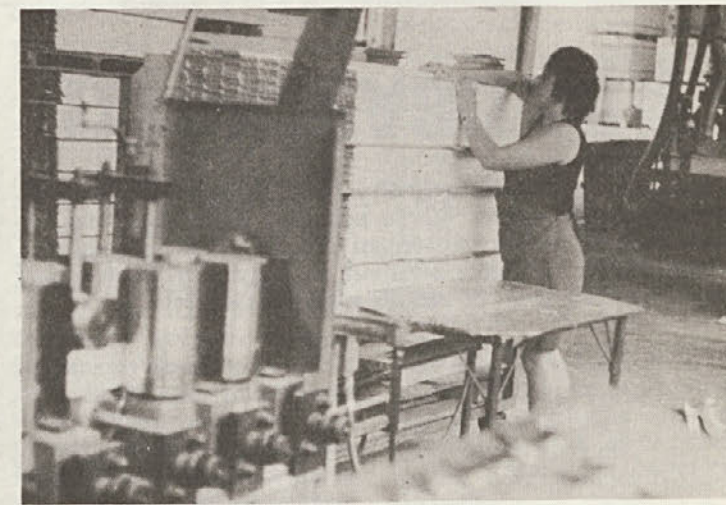
Iverna plošča pričinja svojo pot.

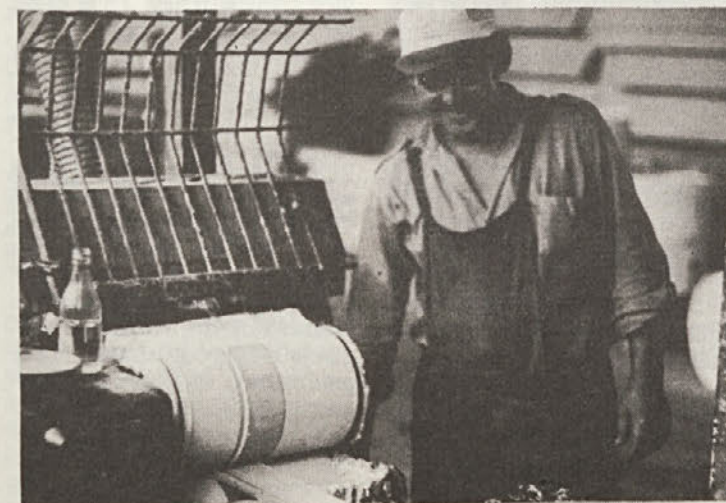
Vedno moraš paziti.

Velikost ploskve se manjša.

Zložaj bo kmalu dovolj visok.

Tudi lepilo uporabljamo.

Nista nam zaupala kam gre ta paket.

Bili smo v Logarski dolini

Vodstvo osnovne organizacije sindikata TOZD TVP je 2. julija organiziralo sindikalni izlet v Logarsko dolino in Kumrovec.

Lepo sončno jutro je pripomoglo, da je bila vožnja prijetna. Iz vedrih in nasmejanih obrazov se je po nekaj kilometrih vožnje že slišalo petje ob spremljavi harmonike. V takšnem razpoloženju nas je pot vodila po dolini Save in Savinje, dokler nismo prišli v Gornjo Savinjsko dolino. Prenekaterega od nas je prevzela opojnost ob pogledu na prostrane površine nasadov hmelja, ki mu Savinjecani pravijo „zeleno zlato“. Vožnja po Savinjski dolini je bila enkratna, naši pogledi so bežali na prostrane gozdove, na reko Savinjo, ki kristalno čista teče v brzicah.

Ob prihodu na cilj v sam kot Logarske doline smo se okrepčali s sendviči, ki smo jih imeli s sabo. Svež gorski zrak je pripomogel, da so nam sendviči dobro tekli. Čas smo izkoristili tako, da se je večina udeležencev odpravila peš do slapa Rinke, ki močno pada s previsne stene v globino in se razbija v drobne vodne kapljice, ki

ustvarjajo večni dež okoli slapa.

Pogumnejši so pot nadaljevali proti planinskemu domu na Okrešlju. Pot je bila dokaj težavna, tako da smo se počutili pravi planinci. Pri domu smo se zopet malo okrepčali, posedli po klopih in opazovali lepoto, ki nas je obdajala. Pod nami je ležala Logarska dolina v vsej svoji lepoti. Obrnil si se in že si videl Kamniško sedlo. Med skalami so ležale krpe snega, ki bodo verjetno počakale, da jih bo zopet prekril nov sneg.

Že smo se odpravljali na odhod, ko so se na parkirišču ustavili avtobusi potovalne agencije „Globtur“, ki so pripeljali izletnike iz ZDA, iz države Ohio. Beseda je dala besedo, tako so se tudi oni vključili v našo prijetno razpoloženo družbo in so z nami celo zaplesali.

Pot nas je vodila nazaj skozi Celje proti Rogaški Slatini do Kumrovcu. Ogledali smo si rojstno hišo našega maršala Tita in veličasten Dom mladine. Od tukaj je zelo lep pogled na dolino

pod njim. Nato nas je pot vodila skozi Bizeljsko do Kostanjevice na Krki.

V restavraciji „Pod Gorjanci“ smo imeli večerjo in skupno zabavo. Ansambel „Plavi rubini“ nas je prijetno zabaval pozno v noč.

Med potjo in ob zaključku potovanja, predvsem pa na skupni zabavi nas je obdajala misel na tiste sodelavce, ki jih ni bilo med nami. Izlet je bil namenjen vsem članom sindikata, žal pa je bila udeležba manjša, kakor smo pričakovali. Mislimo, da tudi tisti, ki so ostali doma, potrebujejo sprostitev in oddih v naravi.

Š. A.

— Ali še upaš, da bomo do konca dopusta prišli na morje?

Viri nevarnosti

Število nesreč v naših tovarnah je večje, kot je povprečje v industrijsko razvitih deželah. Število nesreč pa lahko zmanjšamo, če uvedemo stalni nadzor nad „črnimi točkami“, ki so potencialni viri nesreč. Mesta, kjer preži nevarnost za človeka, moramo najprej spoznati, da nam jih ne bo razkrila šele bridka izkušnja.

Več poškodb se na delovnem mestu zgodi, ker novi delavec še ne pozna industrijskega načina dela in se ne zaveda nevarnosti, ki v tovarni nanj preže.

Delavec, ki prične delati ob stroju tešče, dela slabše kot tisti, ki si je privoščil zajtrk. Pri nas se je to delno izboljšalo, ko smo uvedli čaj pred začetkom dela.

V zvezi s prehrano in njenim vplivom na varnost moram omeniti alkoholizem. Prepoved točenja alkohola v jutranjih urah in napor naših zdravnikov so premalo, da bi zavezali to zlo. Le splošen boj proti alkoholizmu, v katerem bi sodelovali samoupravni, politični in poslovodni organi v vseh naših TOZD, bo morda pregnal vinjenost z delovnih mest.

Kajenje na delovnem mestu, v pisarni ali pri stroju, večkrat tudi pred tablo, kjer piše „KADITI PREPOVEDANO“, je povsem običajna stvar.

Ne samo zaradi zmanjšanja storilnosti ter manjše koncentracije pri delu, ampak predvsem iz zdravstvenih razlogov bi morali kajenje bolj intenzivno omenjevati. Mislim, da državni tobačni monopol dobi od prodaje tabaka dosti manj, kot izda zdravstvo za zdravljenje katarja, pljučnega raka in drugih bolezni, katerih povzročitelj je nikotin.

Večina naših delavcev začne svoj „siht“ brez fizične in psihološke priprave. Tudi tisti, ki imajo po več kilometrov do avtobusa ali delovnega mesta, to ne more nadomestiti razgibanja, ki pospešuje prekrvljenost in s tem izboljša reflekse.

Nekatere dežele, predvsem socialistične, so uvedle razgibalno telovadbo. Res je problem, kako in kje telovaditi. Ljudem se bo zdelo nenavadno in smešno, zlasti starejši se bodo upi-

rali, zato bo treba rešiti še vrsto vprašanj.

V naši neindustrijski miselnosti lahko iščemo tudi vzrok, da imamo do uporabe osebnih zaščitnih sredstev še vedno malomaren odnos, predvsem do nošenja rokavic, zaščitnih očal, čelad itd.

Neznanje in nepoučenost, sta tudi vir nesreč. Ali ve vsak delavec, kje na njegovem delovnem mestu prežijo nevarnosti in kako se jih izogne? Ali ve vsak delavec, kaj mora storiti, če pride do take ali drugačne nesreče, kje je omarica za prvo pomoč, zasilni izhod itd.?

Poleg človeškega faktorja kot vira nesreč, za katerega lahko vplivamo z vzgojo in izobraževanjem ter s privzgojanjem zdravih navad, je treba omeniti tudi vire nevarnosti, ki so vgrajeni v samo tovarno in njene stroje.

Tukaj ne mislim toliko na gibajoče se elemente, kot so rezila, pogoni strojev, žerjavi, viličarji idr., ki povzročajo poškodbe zaradi nepazljivosti, ampak na oblikovanje tovarne in na njeno vzdrževanje.

Prepih, hrup in nepravilna osvetlitev na delovnem mestu lahko čez leto povzročijo revmatizem, oglušlost ali podobne posledice na človeku. Saj ni tako težko ugotoviti, ali je mogoče odpraviti prepih, ali se da

oblažiti hrup, kako izboljšati osvetlitev. Pri analizi, koliko izboljšava stane in kaj z njo dobimo, se ne sprašujemo vedno, kaj se v dinarjih bolj splača, ali pa vsaj pomislimo, da tudi bolezen žre denar.

Že tovarniška zgradba sama je lahko vir nesreče za zaposlene, če ni prav projektirana: so komunikacije v skladu s tehnološkim postopkom, so prehodi vedno prosti, transportne poti označene in ne založene...

Slabo vzdrževanje zgradb je prav tako nevarno za ljudi, na primer slabo vzdrževane valjčne proge ter druge vrste mehanizmov transporterjev. To je nekaj vzrokov nezgod v naših TOZD, o katerih se bomo morali bolj resno pogovoriti in razmisliti, ali smo za večjo varnost ali ne.

Mislim, da je cilj vsakega zaposlenega, da bo preživel svojo delovno dobo brez nezgode ter brez posledic za njegovo zdravje. Uresničitev takega cilja bo možna samo takrat, kadar bomo vsi dosledno delali po predpisih o varstvu pri delu. Potrebna je večja disciplina, manj predrznosti, boljša organiziranost dela itd. Mislim, da nam tudi kot samoupravljalcem ne sme biti vseeno, koliko delavcev je na bolniški zaradi nezgod, ki so se naredile zaradi opisanih vzrokov.

Letovali so

V eni od prejšnjih števil smo zapisali par besed o naših počitniških kapacitetah. Se spominjate? No, gre za objekt v Červaru. V minulih letih smo Novolesovci lahko letovali predvsem v prikolicah. Z letošnjo odločitvijo, da se nakupijo „zidane počitniške kapacitete“, pa je bil storjen velik korak naprej.

Z željo, da bi izvedeli kaj več o počutju prvih koristnikov teh prostorov smo jih naprosili, da nam odgovore na par vprašanj.

V prvi izmeni, če to lahko tako imenujemo so bili: dipl. ing. Mirko Pečar, sestra Majda in Branka Jakše, ter družini Rolih in Gorše.

Ing. Pečar, vi ste del svojega dopusta preživeli v eni izmed obeh garsonjer v Červaru. Kakšni so vaši vtisi glede na to Novolesovo pridobitev?

Garsonjera je prijetna, dovolj dobro opremljena in omogoča resnično dober oddih. Povedati pa moram, da se samo naselje še gradi in je letos še precej neurejenih stvari v okolici. Vendar me to ni motilo. Vsekakor pa je opaziti drobne pomanjkljivosti, ki se bodo dale hitro odpraviti. V samem naselju pa za enkrat

še ni trgovine, kar otežkoča nakup. Prav tako je še v izgradnji pristan. Sicer pa lahko že sedaj dobiš dokaj plastično predstavo o tem počitniškem mestu, če si ga malo ogledaš in mu v mislih dodaš vse tisto, kar je še v gradnji. Gledano v celoti pa sem bil z letovanjem v Červaru zadovoljen in bom še šel, v kolikor se mi bo ponudila prilika in seveda, če mi bo čas to dopuščal.

Majda Jakše sem obiskal na njenem delovnem mestu v TOZD TDP in jo povprašal, kaj meni o preživelih dneh na morju.

Bilo je lepo. Garsonjera je v redu in s sestro nisva imeli posebnih težav, če ne upoštevam manjše okvare na vodovodu, katero pa so zelo hitro popravili. Res je, da okolica še ni urejena, vendar je tako letovanje povsem nekaj drugega, kot letovanje v prikolicah. Kaj naj še povem? Bili sva zadovoljni.

Skratka v redu. Na vprašanje, če bi se še odločila za letovanje

v Červaru, mi je Majda odgovorila, da prav z veseljem, če se ji bo le ponudila prilika.

Rolih Ivan iz TOZD TSP pa je s svojo družino prebil deset dni v vrstni hišici. O minulemu dopustu mi je povedal naslednje.

Bilo je zelo lepo. Hišico smo si delili z družino Gorše. Tu moram povedati, da se morata družini, ki letujeta skupaj po isto streho, dobro poznati. O sami hišici lahko rečem le vse najlepše.

Takoj v začetku moram pohvaliti vse, ki so sodelovali pri opremljanju in ostalih organizacijskih stvareh, pri izbiri in pri nakupu. Želim in mislim, da si prav tako želijo tudi ostali Novolesovci, da bi bilo takih kapacitet čim več in na različnih krajih. Plažo smo si malo uredili sami. Tu mislim na ježke in kamenje. Bili smo zadovoljni, kljub gradbišču, ki je morda koga motilo. Na razpolago so

bili tudi čolni. Pogrešali pa smo trgovino. Jaz sem pa pogrešal možnost nakupa časopisov. Ko bo tu kiosk, se bo tudi to uredilo.

Šel bi vsekakor še, saj smo se vsi zelo lepo počutili.

V. KASTELIC

Vrtnice obrežemo tako, da sok ne teče na poganjek. (Foto: V. Kastelic)

0 vrtnicah

V četrti številki našega glasila sem v kratkih besedah povedal nekaj o dosedanjem in tekočem delu na področju hortikulture urejanja v podjetju „Novoles“. Danes pa bi napisal nekaj besed v odgovor na številna vprašanja, ki se vrste dan za dnem, ko se s sodelavci vrtimo po cestah in zelenih površinah med našimi tozdi.

Nemalo je vprašanj: „Kaj pa vi delate, da imate tako lepe vrtnice?“ Težko je odgovarjati vsakemu posamezniku, zato naj odgovorim vsem naenkrat.

Ko je vrtnica že posajena na določenem mestu, ki mora biti prej globoko prelopatano in pognojeno s preležanim gnojem, se delo šele začne. Seveda je odvisno tudi od tega, kakšno sorto smo posadili; vedeti je treba, da niso vse vrtnice, kakor tudi ostale rastline, primerne za vsako lego. Takoj po saditvi rastline obrežemo in čakamo, da odženejo, potem se začne varstvo rastlin. Ob večkratnem okopavanju po potrebi dognujemo z umetnim gnojilom, prvič dušičnim in drugič z dodajanjem fosfata in kalija, saj ta največ pripomore pri cvetenju. Istočasno rastline škropimo s pripravki zoper bolezni in škodljivce. Sredstev za to je toliko, da jih je težko naštevati. Povem naj, da pride za nekaj rastlin v poštev že Pirox spray. Pri nas uporabljamo v glavnem sredstva, ki jih mešamo neposredno pred uporabo po navodilih proizvajalcev oz. po lastnih izkušnjah.

Škropljenje ponavljamo vsakih 10 do 14 dni po potrebi, delo pa je zelo neprijetno, kajti škropiva so ponavadi smrdljiva in strupena. Med cvetenjem ne prestando obrezujemo že odcveteli del tako, da napravimo rez nad nakazanim novim pogankom ali očesom, po možnosti z nagibom v nasprotno stran očesa.

V času, ko vrtnice obrezujemo, imamo tudi največ opazo-

valcev in vprašanj o potikanju njih vršičkov. Z mojim odgovorom največkrat ljudje niso zadovoljni, vendar naj še enkrat povem, da bi vsi vrtnarji na tem svetu prešli na vzgojo vrtnic s potaknjenci, če bi imeli uspeh, saj bi sadika tako stala le nekaj dinarjev, ne pa dvajset ali trideset, kot sedaj, ko jih cepijo na izbrane in vzgojene šipkove podlage — tako imenovane divjake.

V pojasnilo naj povem še to, da je vršiček vrtnice zlahten les in če ta napravi korenine, le-te niso tako močne, rast je zato veliko slabša, les pa ob površini zemlje zboli in začne odmirati, tako kot kasneje tudi cela rastlina ne doseže več kot tri ali štiri leta starosti. Vrtnica, cepljena na divjak, pa živi tudi dvajset in več let. Zato je bolje, da kupimo sadike.

Še enkrat naj poudarim, da rezanje in trganje cvetov v naših nasadih presega vse meje in so zato velikokrat videti zelo klavarno, saj v ihti marsikdo ne odtrga samo enega cveta, temveč kar cel vrh. Če bo šlo tako naprej, čez nekaj let ne bomo imeli več lepega cvetja in naše okolje bo dokaj žalostno.

Ko pride jesen, po navadi v drugi polovici novembra vrtnice skrajšamo tako, da jih lahko istočasno tudi zaščitimo pred zimo. Ogrnemo jih z zemljo ali zasujemo s šoto, lahko tudi z žaganjem, povrhu pa pokrijemo z listjem ali smrečjem in tako čakajo pomladi, da se v prihodnjem letu pokažejo še lepše in močnejše.

VAŠ VRTNAR

Novolesu spominska listina

Od 23. junija do 2. julija letos so bili zbrani likovni samorastniki iz vse Jugoslavije ter slikarja iz Brazilije in Alžira na jubilejnim X. taboru likovnih samorastnikov v Trebnjem. V tem času je bilo tudi več drugih kulturnih prireditev, ki so si jih ogledali številni občani ter gostje iz vse Jugoslavije.

Osrednja slovesnost je bila v soboto, 2. julija, ko je pokrovitelj jubilejnega X. tabora likovnih samorastnikov, sekretar izvršnega komiteja predsedstva CK ZKJ tov. Stane Dolanc odprl 4. salon likovnih samorastnikov Jugoslavije. Slovesnosti so poleg številnih občanov prisostvovali tudi predstavniki družbenopolitičnega življenja in kulturnih ustanov iz cele Jugoslavije ter delegacije pobratenih občin Obrenovca, Velike Gorice ter Iljaša.

Že pred to slovesnostjo je bila slavnostna seja upravnega odbora tabora in likovnega salona, na kateri so podelili odličja in spominske listine. Prvo veliko zlato plaketo so namenili predsedniku republike tov. Titu, predala pa mu je bo delegacija.

Nabito polna dvorana kulturnega doma je to odločitev pozdravila z dolgotrajnim ploskanjem. Plaketo so podelili kot znak zahvale za sodelovanje pri organiziranju taborov likovnih samorastnikov skozi desetletno obdobje tudi direktorju TOZD TAP v Trebnjem tov. Cirilu Pungartniku. Spominsko listino so med drugim dodelili tudi Lesnemu kombinatu NOVOLES, kot priznanje za pomoč pri organizacijah dosedanjih taborov. Listino je na slavnostni seji prejel direktor komercialnega sektorja tov. Vili Pavlič.

Stane Dolanc je v svojem govoru poudaril pomen poslanstva, ki ga opravlja tabor likovnih samorastnikov v umetnosti kot sestavnemu delu ustvarjal-

nosti naših narodov. Ta pomen se kaže tudi v uresničevanju in potrjevanju spontanosti ustvarjalnih sil našega ljudstva v borbi za uresničevanje načela dostopnosti ne le materialnih, temveč tudi duhovnih dobrin vsakemu človeku, tako da bodo te dobrine postale neodtujljiva last slehernega člana naše družbe ter osnovna potreba njegovega življenja.

Delitev dela na umsko in fizično je bila tudi povod za razredno delitev človeške družbe, z njo je povezana stoletna odtujenost kulturne in duhovne ustvarjalnosti od izkoriščanega delovnega človeka. Naša samoupravna socialistična družba je v svojem boju to odtujenost odpravila, vendar še vedno bije boj za razvoj začetih procesov, ki vodijo k splošni osvoboditvi dela, delavskega razreda in človeka. V boju za vsestranski razvoj kulturnega življenja in ustvarjalnosti delavskega razreda in de-

lovnihi ljudi ima velik pomen tudi Tabor likovnih samorastnikov v Trebnjem.

Stane Dolanc je v svojem govoru poudaril, da je vloga kulture in umetnosti v tem, da krepí družbeno moč našega samoupravljalca, da krepí njegovo politično, idejno in kulturno zavest, da bo lahko globlje prodrl v zgodovinski smisel našega boja za osvoboditev dela, delavskega razreda in človeka. Kultura in umetnost morata biti sestavni del celote združenega dela, dela tako v materialni, kot v duhovni proizvodnji, v procesu samoupravne demokracije morata postati neločljivi del človekovega dela, v katerem se medsebojni odnosi vzpostavljajo na podlagi svobodne menjave dela.

Zaključek X. tabora likovnih samorastnikov je bil v proizvodnih prostorih Dane na Mirni, kamor so udeležence tabora in goste povabili delavci te tovarne na prijateljsko srečanje.

Sodelujte z nami

V letošnjem letu je bil v Novolesu ustanovljen uredniški odbor, ki skrbi, da vsak mesec pravočasno izide informativni časopis NOVOLES.

Če pogledamo nazaj, se lahko vsak prepriča, kako je prejšnja leta izhajalo to glasilo. Na leto je izšlo največ 8 števil ali pa tudi manj.

Sedaj je čisto drugače. Da bi bili naši delavci čimbolj natančno seznanjeni in obveščeni z vsemi problemi in novicami v našem podjetju, so ustanovili ta odbor. V njem je po en član iz vsakega tozda, ki je zadolžen, da preskrbi material za članek ali dva. V tem času, kolikor deluje odbor, bi lahko ugotovili, da časopis izhaja redno vsak mesec, vendar postaja po vsebini vse manj zanimiv. Prve številke so bile zanimive, tako po vsebini, kakor tudi po izbiri člankov, sedaj pa opažamo, da časopis postaja nezanimiv. Ko izide nova številka, jo vsak na hitro prelista, mogoče kaj prebere, in že se slišijo kritike, med drugimi tudi to, da je škoda denarja za časopis, ker je že drugega dovolj, da ni v njem nič zanimivega, včasih preveč šte-

vil, procentov, na katere se naši delavci malo razumejo, tisti ki jih to zanima, so pa redki.

Tudi avtorji člankov so skrajno vedno isti — le nekaj jih je, ki se opogumijo in kaj napišejo. Pa v Novolesu ni zaposlenih le nekaj sto delavcev, ampak se številka giblje med 1800 do 2000; verjetno ima vsak svoje probleme, tako osebne, kakor tudi probleme v kolektivu. Vendar ne gre samo za probleme, tudi kaj veselega ali humorističnega ne bi škodilo časopisu. Časopis bi s tem samo popestrili.

Delo člana odbora ni lahko. Skrbeti mora, da dobi vsak mesec dovolj gradiva za časopis. Mesec se hitro obrne in že se začne „hajka“ za članki. Hodi od enega do drugega, jih nadleguje, naj kaj napišejo, ti pa se več ali manj otepajo pisanja. Izgovarjajo se z vsemi mogočimi izgovori, da nimajo kaj pisati, da ni časa za to, da zelo težko spravijo besede na papir, da je drugih dovolj, ki so bolj sposob-

ni za tako delo. Pa gre spet do drugega, ki mu da isti ali podoben odgovor, morda ga še nadre s pripombo: „Naj pišejo ljudje v pisarni, ki imajo dovolj časa in so študirani!“

Nekateri, ki bi lahko kaj napisali, podcenjujejo svoje zmožnosti in mislijo, da če bi se že lotili pisanja, članki ne bi bili dobro oblikovani, itd. Vsebinska članka bi mu ne delala težav, vse ostalo pa bi odpovedalo.

Član uredniškega odbora se kmalu naveliča to poslušati, ker mu to ni edini posel. Morda sam napiše kaj malega, ali pa pusti, da preteče mesec in si misli, bo pa drugi mesec bolje. Pa ni. To se ponavlja iz meseca v mesec, nazadnje pa uvidi, da je treba nekaj storiti, naprosi nekoga, ki je že napisal kak članek, naj zopet kaj spravi na papir, ker že nekaj mesecev nismo iz tozda nič napisali.

Morda se taki ali podobni problemi pojavljajo tudi v drugih tozdihi. Sami se lahko prepričate, da nekateri sodelujejo

le enkrat ali največ dvakrat, potem pa jim je zmanjkalo gradiva. Vendar pa je snovi za pisanje na pretek in je nikoli ne zmanjka.

V veselje bi nam bilo, če bi se oglasil kak delavec iz neposredne proizvodnje in opisal problem, ki se tiče njegovih sodelavcev iz oddelka ali pa celotnega tozda, saj ga on najbolj pozna, ker se srečuje z njim vsak dan.

Zato naj vsak hitro vzame papir in svinčnik in naj piše. Mogoče njegov članek ne bo med boljšimi, sčasoma pa vam pisanje ne bo delalo težav in bo beseda kar sama silila na papir. Članek bo napisan, da se niti ne boste zavedali kdaj. Če pa res mislite, da tega ne bi mogli, povejte temo nekemu drugemu in bo on napisal namesto vas.

S tem bi se sodelovanje med članom uredniškega odbora in delavci še povečalo, na dan bi prišli marsikateri predlogi, problemi, ki bi jih skupno reševali, tako bi bilo zadovoljstvo na obeh straneh, z rezultati bi bili zadovoljni vsi.

Star pregovor pravi: Več ljudi več ve, zato hitro na delo. Ne bo vam žal, saj za članek dobite še manjšo denarno nagrado.

JOŽICA FINK

Naš izlet

Meglenega majskega jutra smo se odpravili na naš prvi letošnji izlet. Deževalo je že kmalu na začetku poti, toda naše dobre volje nam dež ni mogel pokvariti, prvi postanek je veljal ogledu brežiškega muzeja, kjer nas je že čakal prijazni kustos in nam skušal približati razstavljene eksponate. Priznati moram, da me je presentila zbirka razstavljenih stvari, ker sem imela še vedno predstavo, da je muzej še vedno tak, kot smo si ga ogledali kot šolarčki. Brežiški muzej je medtem doživel več preureditev, tako prostorskih, kakor tudi povečanje zbirke. Z zanimanjem smo si ogledali

predmete iz naše zgodovine, ki je skrbno predstavljena po obdobjih, ob čudoviti razlagi prijazne kustodinje zaživela pred nami. Vsekakor bližina mesta Brežic še posebej vabi, naj ne bo med nami človeka, ki za muzej ne bi vedel oziroma si ga ne bi ogledal.

Pot smo nadaljevali proti Kumrovcu ter uživali ob pogledu na prijazne bizelske gričke. Ko pa smo se približali Kumrovcu, nas je presenetila množica avtobusov. Bilo je kot v mravljišču, kajti Kumrovec so obiskali delegati iz pobratenih mest Zagreba in Beograda. Impozantna stavba na hribu, „Dom mladine v Kumrovcu“

Harmonika nas je zabavala vso pot.

nas je od daleč pozdravljala, ko pa smo prišli bliže, smo bili skoraj razočarani, kajti take množice ljudi nismo pričakovali. V sami stavbi ni bilo kotička, kamor bi lahko sedel, razen če si imel srečo, da si se prerinil v dvorano, kjer venomer predvajajo filme o tov. Titu. Ogledali smo si lahko le nekatere prostore in zunanost stavbe.

Mislili smo, da bomo imeli več sreče v samem Kumrovcu in si ogledali rojstno hišo tov. Tita, toda množica ljudi nas je pričakala že na ulici. Bilo je veliko otrok, ki so disciplinirano stali v vrsti in čakali, da si bodo lahko ogledali rojstno hišo tov. Tita. Motila jih ni niti huda ploha, ki se je kmalu vsula po naših glavah. Kdor je imel srečo, da se je prerinil v hišo, si je ogledal še notranjost, ostali pa smo si lahko ogledali le okolico ter vrt s kipom maršala Tita. Naš fotograf nas je še hitro „pritisnil“ za spomin in

zaradi dežja smo se kmalu odpravili proti domu. Ustavili smo se na primernem prostoru in si privoščili izdaten prigrizek. Še sonce se nas je usmilo in nas premočene posušilo, da pa nismo bili preveč suhi, sta poskrbela cviček in harmonika ter obilo dobre volje.

Ob povratku smo si ogledali še formo vivo ter kostanjevski grad. Škoda le, da nismo bili deležni kakšne strokovne razlage, bilo je namreč že pozno popoldne. Po obilni večerji in plesu smo se vsi veselili in dobre volje vrnili domov.

Na koncu naj omenim še, da po izjavah udeležencev, ki so vsi po vrsti pohvalili dobro organizacijo izleta, ni važno, kam greš, važno je le, da so udeleženci dobre volje, saj tako premagaš tudi kislo vreme in naporno pot. V naši domovini je še veliko krajev, ki jih ne poznamo in ki bi se jih veljalo ogledati.

K. A.

V Zelenjaku smo se fotografirali.

KOLEKTIVNO NEZGODNO ZAVAROVANJE

Zavarujmo se

Zbori delovnih ljudi v vseh TOZD v Novolesu so prejšnji mesec obravnavali tudi predlog Zavarovalne skupnosti Triglav za večje kolektivno nezgodno zavarovanje. Večina TOZD je omenjeni predlog potrdila. Da bo kolektivno nezgodno zavarovanje bolj jasno tistim, ki tega niso razumeli, bomo o tem še enkrat spregovorili.

Vsi člani naše delovne skupnosti so pri Zavarovalni skupnosti Triglav, Dolenjski območni skupnosti Novo mesto kolek-

tivno nezgodo zavarovani v primeru nezgodne smrti, invalidnosti in za dnevno odškodnino. Sedanja premija je din 10 dinarjev na mesec za osebo, zavarovanje pa traja od leta 1971 z enotnim varnostnim razredom.

Hiter tempo tehničnega in gospodarskega razvoja vsak dan terja žrtve; različne nezgode se pripetijo tako na delovnem mestu, kakor tudi v zasebnem življenju. Prav zaradi tega Zavarovalna skupnost meni, da sedanje kolektivno nezgodno zavarovanje ne ustreza več sedanjim potrebam in ne nudi zadostne varnostne zaščite.

Na osnovi tega predlagamo, da delovne organizacije spora-

zumno z zaposlenimi sklenejo novo, večje in ugodnejše kolektivno nezgodno zavarovanje. Predlog zavarovalne skupnosti je sledeč:

Meseč. premija po osebi — din	Dnevna odškod. din	Za pr. trajne invalid. din	Za primer smrti — din
20	19,10	38.200.—	19.100.—
25	24,20	48.300.—	24.200.—
30	29,30	58.600.—	29.400.—
Sedanja zavarovalna vsota in premija pa je bila:			
10	9,50	20.000.—	10.000.—

Poleg navedenih zavarovalnih vsot je vsak član delovne skupnosti zavarovan tudi za primer smrti zaradi bolezni za 5.000.— din. Delavci v TOZD TDP so se

po razpravi odločili za novo premijo 25.— din. Kako pa ostale TOZD?

BOJAN BENČIK

Kadrovske vesti

TOZD TSP: prišli: Luka AŠČIČ (iz JLA), Franc VIDMAR, Milica MALETIČ, Jožica HROVAT, Branko KREN, Dušan MADŽAREVIČ, Franc ŠUŠTAR, Boris DRČAR, Borka RAJAK, Alojz KAPLAN. Odšli: Boris DRČAR, Martin IVNIK, Vida KRŠTINC.

TOZD TDP: prišli: Jozo BUCIČ, Marija KAŠČEK, Anton NAHTIGAL, Jože MAJER, Anica RODIČ, Brane GORŠE, Anica KMET, Šimo MIJATOVIČ. Odšli: Alenka BRULA (samovoljno), Dragan ĐURIČ (DSSS), Karolina VIRANT (upokojitev).

TOZD Žaga: prišli: Šefik BAČEVAC, Izidor DRENŠEK, Andrej ROZMAN.

TOZD TPP: prišli: Slavica VODNIK, Marija GAZVO-

DA, Martin BOŽIČ, Marija UMEK, Jože KLOBUČAR, Anton BOŽIČ, Mijo KRUPIC. Odšli: Dragica URBANČIČ, Peter ŠEGA (JLA), Janez UCMAN (JLA), Vukomir RADOMIROVIČ (v času poskusnega dela), Milka ZRILIČ (zahteva delavke), Srečko ŠTIH (samovoljno).

TOZD TVP: odšli: Terezi-ja SLAPNIČAR (sporazum). Metlika: odšli: Jože VUKŠINIČ (sporazum).

TOZD TAP: Janez SMO-LIČ

TOZD TES: prišli: Peter JAZBEC (iz JLA). Odšli: Jože HOČEVAR (DSSS), Alojz LOZEJ (sporazum).

DSSS: prišli: Jože HOČEVAR (iz TOZD TES), Dragan ĐURIČ (iz TOZD TDP), Irena ŠTERBENC.

KADROVSKI ODDELEK

Ob otvoritvi letošnje lesariade so vse prisotne prijetno presenetili trije plesni pari. Na našem posnetku je žal le eden. (Foto: V. Kastelic)

Množica šahistov. Med njimi so tudi predstavnice Novolesa. (Foto: V. Kastelic)

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža in brata

DANIJELA KUMA

se zahvaljujeva OOS TOZD Žaga in OOS TOZD TDP za podarjena venca. Posebno se zahvaljujem vsem iz TOZD TDP, ki ste mi v težkih trenutkih stali ob strani in mi pomagali. Hvala za izrečeno sožalje ter veliko denarno pomoč.

ŽENA BRANKA KUM
BRAT MARJAN KUM

V sejni sobi TOZD TVP so razstavljene slike, ki sodijo v okvir razstav organiziranih s sodelovanjem Dolenjske galerije. (Foto: V. Kastelic)

Ureja uredniški odbor:
Bojan Bencik, Stane Bukovec, Stanko Hodnik, Ana Košmerl, Jože Novinec, Igor Slak, Emil Trampuš, Boris Vovk. Predsednik uredniškega odbora Franc Redek.

Glavni, odgovorni in tehnični urednik Vanja Kastelic. Izdaja lesni kombinat „NOVOLES“ v Straži pri Novem mestu. Naklada 2250 izvodov. Stavke, filmi in montaža ČZP DOLENJSKI LIST. Tisk: KNJIGOTISK Novo mesto.

Pojasnilo

V mesecu juniju smo imeli zbere delovnih ljudi, na katerih smo sprejeli samoupravni sporazum. V pripravo zborov je bilo vložnega veliko dela in materialnih stroškov, zato je tem bolj nedopustna napaka, ki se je pojavila pri prevozu ljudi.

Pri podjetju „Gorjanci“ smo imeli naročen prevoz eno uro prej in eno uro pozneje kot običajno. Dogodilo pa se je, da so avtobusi odpeljali ob 15. uri, namesto ob 15.10. Ko smo urgirali zaradi napake, so nam odgovorili, da so vozniki odpeljali prej zato, ker so tako zahtevali delavci, ki so zatrjevali, da so vsi in naj vozniki vendar že odpelje. Tako so zaradi neučakanosti nekaterih ostali njihovi sodelavci, ki so bili na zborih do konca, brez prevoza in prišli celo šest ur kasneje domov.

Mislím, da komentar ni potreben. Prihodnjič bodimo do sodelavcev bolj tovariški!

ZAHVALA

Ob boleči izgubi moje matere Frančiške Zupančič se lepo zahvaljujem sodelavcem in sindikatu TOZD TES za podarjena venca in izrečeno sožalje. Sin Valentin z družino.

ZAHVALA

Ob nenadni smrti najinega očeta Alojza Zadnika se iskreno zahvaljujem sind. TVP in TSP ter ožjim sodelavcem za pomoč, podarjeno cvetje ter izrečeno sožalje.

MAJDA IN TONČKA